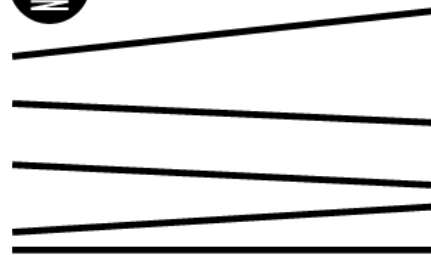

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hoffmann, Francois Benoit.; af Hoffmann ; frit
oversat til Mehuls Musik af N.T. Bruun.

Titel | Title:

Skatten eller Staae ikke paa Luur :
Syngestykke i een Act

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : E. M. Cohen, 1804

Fysiske størrelse | Physical extent:

90 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

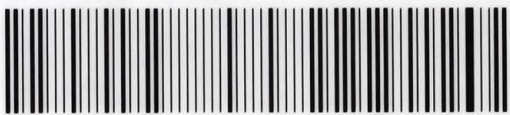

HOFFMAN

SKATTEN
ELLER
STAAE IKKE PAA
LUUR
1804

56-243-8°

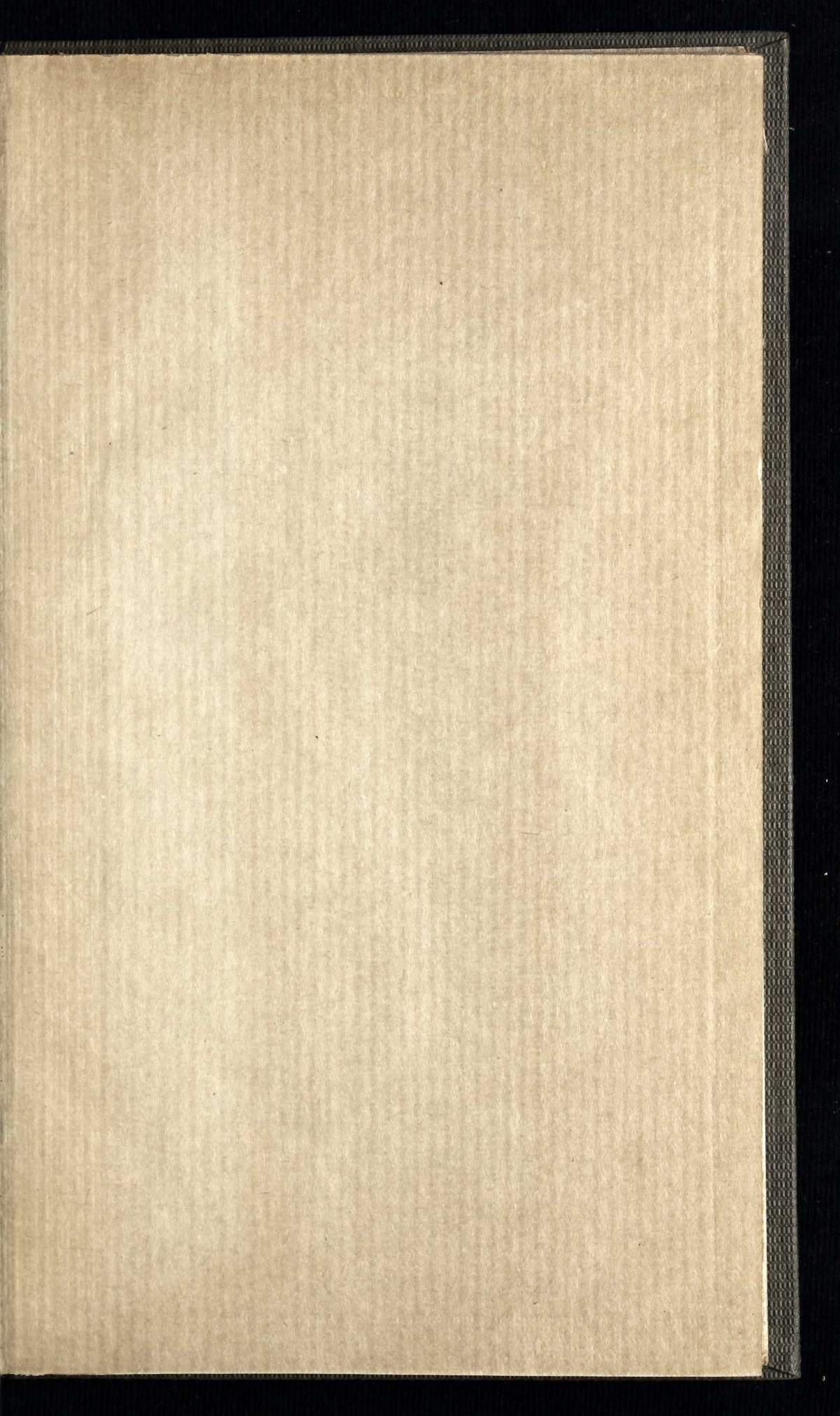
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

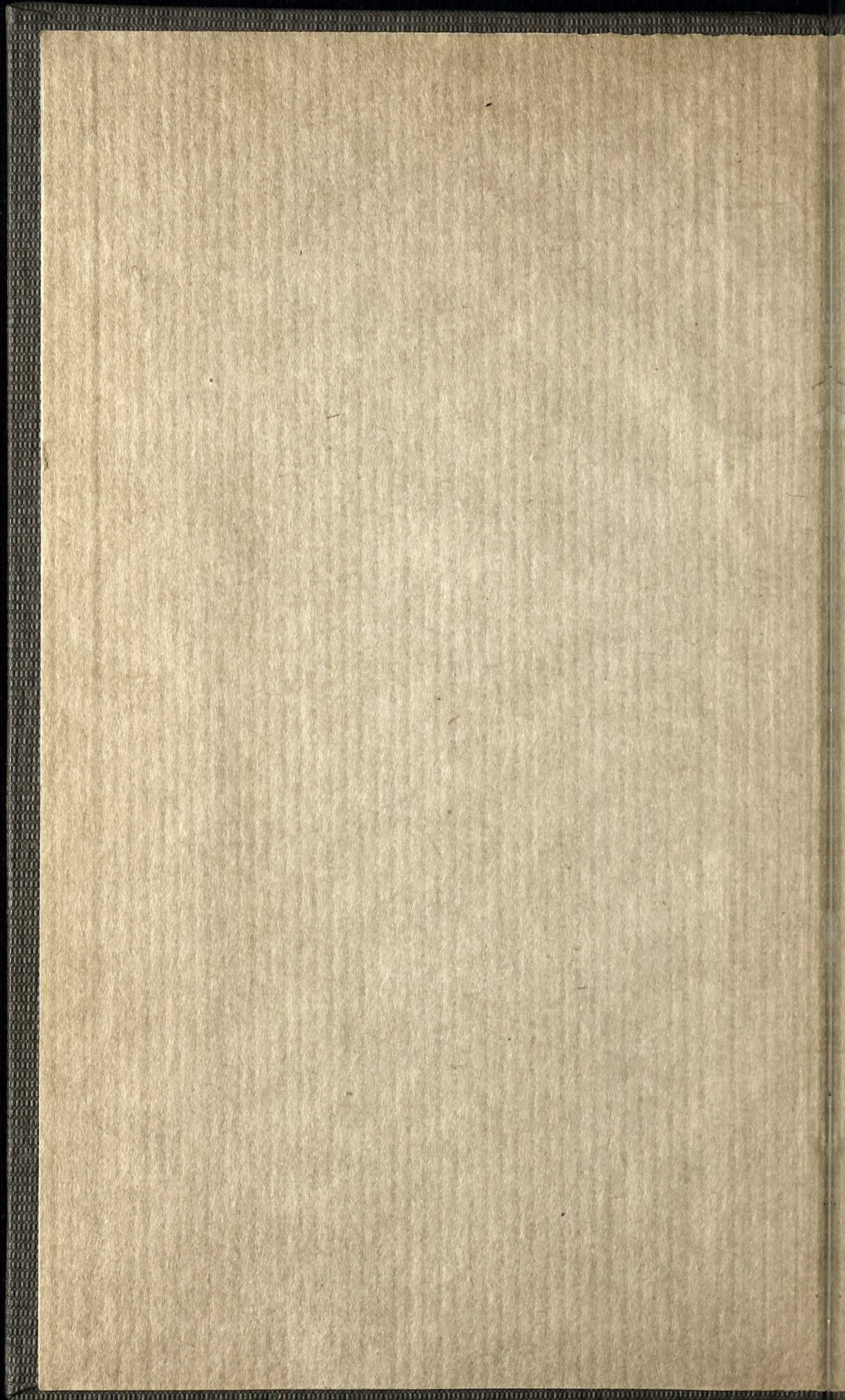

1 1 56 0 8 01677 9

+Rex

Hoffmann.

Skatten

1804.

DET STORE
KONIGLIGE
BIBLIOTHEK

56, - 243.

S f a t t e n

eller

Staae ikke paa Quur.

Syngestykke i een Act

af

H o f f m a n,

frit oversat til Mehul's Musik

af

M. E. Bruun.

Kjøbenhavn, 1804.

Trykt og forlagt af E. M. Cohen,
paa Hjørnet af Læres og Nallikergaden No. 318 og 19.

Personerne.

Geronte, en gammel Mand.

Lucile, hans Broderdatter.

Dorval, hendes Elsker.

Lisette, hendes Kammerpige.

Crispin, Dorvals Diener.

Handlingen foregaaer paa Landet i Gerontes Huus.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Skuepladsen forestiller en smuk Sal. En Cabinets-
Dør paa hver Side. I Baggrunden ligeledes
to Dørre; den ene er den almindelige Indgang;
den anden gaaer ind til et Værelse, hvortil in-
gen uden Geronte har Nøglen. Forrest paa
Theatret staaer et Bord med et Tæppe over.

Første Scene.

Lisette. Dorval. Crispin.

Lisette.

Hvad! kommer De allerede? saa tidlig!

Crispin.

Dersom Du var saa forelsket som vi, min ny-
delige Blot, o, saa aabnede Amor Dine Dine længe
før det dagedes!

Lisette.

Men, Hr. Geronte er ude; vi ere allene.

(1)

Dorval.

Ja, derfor er det just jeg kommer.

Lisette.

Man har forbuden os at tage imod Dem.

Crispin.

Ja, naar Du nu tager imod os, uden at nogen saaer det at vide, saa er det netop det samme, som om Du ikke havde taget imod os.

Lisette.

Ah, stol ikke paa det! Naar Herren gaaer ud, kommer han altid før tilbage, end vi venter ham. Han er snu, den gamle Knægt!

Crispin.

Ikke andet end det! Vi har været med før, Gomsfrue Lisette! Hvad er en Onkel vel for Kierlighed?

Lisette.

Ja, men han er baade Onkel og Formynder!

Crispin.

Saameget desbedre! En Formynder er altid et slemt Dyr. Vi har vundet Spil!

Lisette.

Men hør engang, Godtsfolk: fortæner I ogsaa, at man narrer en Onkel for Jeres Skyld?

Dorval.

Derfom Lucile elsker mig, saa maae Du være os behjælpelig, kiære Lisette! Desuden narrer vi jo kun en gammel ondskabsfuld Knægt, en Onier —

Lisette.

Onskabsfuld, ja, det er han! men Onier — det er langt fra! Det er tværtimod, fordi han gierne vil leve høyt, at han søger at skaffe sig Penge paa alle mulige Maader.

Dorval.

I den Henseende løber jeg da ingen Fare ved at indlade mig med ham. Trods om han skal kunne ødelægge mig!

Lisette.

Andre har allerede paataget sig den Uleilighed, ikke sandt? Her, Hr. Dorval, var De ret et Mønstre paa Ordentlighed, men siden Deres Fader rejsede bort, og bosatte sig i Pondi — Ponti — —

Dorval.

Pondicheri.

Crispin.

Javist, tæt herved!

Lisette.

— Saa maae De dog tilskaae, at De ret har ført et — et lystigt Levnet.

Dorval.

Det er Bagtalesse, Lisette! Iutter Bagtalesse!

Crispin.

Javist! hvad har den gode Herre vel gjort? han er ung, og han har ødet Penge; — og han har ødet Penge, netop fordi han er ung!

Lisette (i samme Tone):

Og han har ødet saamange, at han ingen flere har!

Crispin.

Ja, saa omtrent!

Dorval.

Jeg har dog endnu Huset her ved Siden af tilovers. Den Eiendom er urørt, og Din Herre har ubestrikelig stor Lyst til at faae Tingre paa den.

Lisette.

Ja, til Deres Lykke! thi dersom Hr. Geronte ikke haabede, at faae dette Huus lokket fra Dem for Kjøbet, saa havde De aldrig faaet Lov til at sætte Guden over hans Dørtærskel.

Dorval.

Saa nødes jeg da til at sælge det forbisfrede Huus! — Men siden Kierlighed bringer mig til denne ubehagelige Yderlighed, saa siig mig dog i det mindste, om Lucile skønner paa mit Offer?

Crispin.

Det er at sige: om man ogsaa Ister os noget?

Lisette.

Ah! ja saa! De vil have en Erklæring?

Crispin.

Og den maae være formelig!

Lisette.

Nu, saa hør da:

A r i a.

Troe mit Ord! jeg Dem swærger til,
 At De har ei Grund til at klage:
 Thi vi Dem trolig elste vil —
 Imens De seger at behage!

Dorval (talende):

Hvad? kan Du tvivle om, at jeg evig — — !

Lisette (bliver ved):

Jeg veed, hvordan Elsteren er:
 For Jaloufie han Afsty bær;
 Om Fingeren man snoe ham kan;
 Og trofast, omt hans Hierte banker! —
 Men naar han først er bleven Mand
 Han bliver strax af andre Tanker!

Crispin (talende):

Og dette kalder Du en Erklæring?

Lisette (bliver ved):

Troe mit Ord! jeg Dem swærger til,
 At De har ei Grund til at klage:
 Thi vi Dem trolig elste vil —
 Imens De seger at behage!

Dorval (talende):

Men Lucile veed jo, at jeg tilbeder hende — —

Lisette (bliver ved):

Den Elsker, som er søyelig,
Som Egtemand forandrer sig;
Han os lærer, at deshonørre,
Han i sit Huus vil være Herre! —
Men da dog alt tilsidst forgaaer,
Da vor Indighed skal forsvinde,
Konen ber i Ungdommens Aar
Nyde fro sin blomstrende Vaar
Og see sig glad som Herskerinde!

Crispin (talende):

Men bliver vi elskede eller ikke, hvad?

Lisette (bliver ved):

Troe mit Ord! jeg Dem sværger til
At De har ei Grund til at flage:
Ihi vi Dem trolig elste vil —
Imens De søger at behage!

Crispin (efter et Ophold).

Er Du nu færdig?

Lisette.

Ja.

Crispin.

Den Erklæring var just ikke endda saameget tydelig!

Lisette.

Der kommer Tomsfrue Lucile; hun kan svare endnu tydeligere.

Anden Scene.

Dorval. Lisette. Crispin. Lucile.

Dorval (iler hende imøde).

O, indtagende Lucile! hvad tør jeg haabe? er De ligesaa grusom som Deres Onkel? hader De mig ogsaa? og tør jeg ikke engang nære Drømmen om Lykke?

Lucile.

Nei, Dorval, jeg tænker ikke saaledes som min Onkel. Jeg vil endogsaa tilstaae, at hans ubillige Dom om Dem er mig en Grund mere til at tage Deel i Deres Skiebne. Dersom jeg selv raadede over min Formue, o, hvor sødt vilde det da ikke

være mig, at oprette Deres Ungdoms Daarligheder!
 Tilgiv mig denne Bebreidelse, det skal blive den sidste.

Dorval.

Dersom jeg eger Deres Hjerter, o', saa er jeg
 den lykkeligste — !

Crispin (afbryder ham).

— Af alle ødelagte Elskere!

Lucile.

Men hvor mange Hindringer er der ikke i Veien
 for vor Forening! Min Onkel agter intet andet, end
 Riigdom, og endnu kan jeg ikke —

Crispin (syrig).

Tomfrue, med Deres Tilladelse! — Herre,
 hør vel efter! — og Du, Lisette, spids Øren! —
 Lad mig nu engang ret see, paa hvad God Sagerne
 staaer: Tomfrue, Deres Formynder forbyder Dem
 jo at tale med min Herre? — Herre, Kierlighed be-
 falder Dem jo at tale med Tomfruen? — Tomfrue,
 De er jo riig, men endnu har De hverken Raadig-
 hed over Deres Haand eller Deres Formue? —
 Herre, De var jo riig, men De er det ikke mere?
 — Tomfrue, De har jo intet andet Haab, end den

Dag, da De bliver myndig? — Herre, De har jo intet andet at faae Deres Liid til, end Deres Faders Hiemkomst? — Jomfrue, Deres Formynder har jo forbuden min Herre sit Huus? — Herre, Deres Huus stikker jo Formynderen i Dinene, og De tranger meget til at faae det godt betalt? — Jomfrue, Deres Formynder har jo stor Lyst til at faae det for slet intet?

Dorval.

Hvad bliver Enden paa al denne Sladder?

Lucile.

Men alt dette er jo noget, som jeg længe har vidst!

Lisette.

Crispin, er det Maaden at faae mig til at elske Dig?

Crispin.

Hvor De ere utaalsmodige! For Fanden! man maae jo dog kiende Sygdommen, færend man begynder at skrive Recepten! See, nu veed jeg hvori Sygdommen stikker, og Medicamentet — —

Lisette (hurtig).

Det er — ?

Lucile (ligeledes).

Nu vel! det er — ?

Dorval (ligeledes).

Tal dog ud; det er — ?

Crispin (seer paa dem alle-
sammen).

Det er det jeg maae søge.

Dorval.

Saa s g da!

Lisette.

 ns! jeg synes, at jeg h rde noget!

Lucile.

Hvad var det?

Lisette.

Jeg vil figge engang ind i Cabinettet.

Lucile.

Hvorfor?

Lisette (kommer tilbage).

Nei, han var der dog ikke.

Lucile.

Hvem?

Lisette.

Deres Formynder, Tomsrue! De veed jo nok, at han har den priselige Vane, at skiule sig derinde, for at lure paa alt hvad man siger og tager sig for. (til Dorval og Crispin): Mangengang kommer han pludselig hiem, og lister sig ganske sagte op ad Bagtrappen, og saa staaer han paa Post, naar man mindst venter det. Kom hid, saa skal jeg vise Dem noget her bag ved denne Lænestoel; (hun skyder den tilside). Seer De dette lille Hul i Panelet? det har den gamle Herre gjort for at udspeide alt hvad vi bestiller.

Dorval.

Det kan man kalde at have Dinene med sig allevegne!

Crispin.

Lisette, Du har tændt Gnister; jeg slaaer Ild!

Dorval.

Hvad har Du i Sinde?

Crispin.

Jeg troer — ja, det gaaer an! — Du siger, at Formynderen har gjort dette Righul for at kunne staae paa Luur?

Lisette.

Ja; og naar Lærnestolen ikke staaer for Hullet,
saa er det Tegn til, at Spionen staaer bag ved det.

Crispin.

Godt! — jeg har det! —

Lucile.

Siig os —

Dorval.

Forklar Dig!

Lisette.

Brug Dit Genie, Crispin!

Crispin.

Seer Du ikke, hvor det tindrer ud af min
Pande?

D v a r t e t.

Lisette.

Grift, Crispin! Du Puds maae opspinde!

Lucile og Dorval.

Du Puds maae opspinde!

Eriskpin (dybsindig).

Jeg alt har — et Anslag i Sinde.

Lisette (klapper ham paa kinden).

Rast, min Dreng! anstræng Dit Genie!

Lucile og Dorval.

Anstræng Dit Genie!

Eriskpin (med en vigtig Mine).

Denne Plan er ei Narreri!

Lucile.

Hvilken Plan?

Lisette.

Siig os den!

Dorval.

Lad høre!

Eriskpin (grundende).

Giver Tid! i Mag lad mig fiøre! —

Dorval.

Hvad er det?

Lucile.

Skymb Dig dog!

Lisette.

Tael ud!

Crispin.

Hører da:

(bestemt til Dorval):

Hun er Deres Brud!

(Med en dybsindig Mine og afbrydende sig selv hvert Øjeblik):

Min Herre — Og den Gamle — Og Nie-
cen —

Javist! han skal tages ved Næsen! —

Jeg selv — Deres Huus — Det gaaer an!

Et Brev fra Papa nyttes kan!

Vor List, Lisette!

Skal alt udrette!

Den gamle Nar,

Som Klighul har,

Traf paa den Kette!

R e c i t a t i v.

Men Bærket maae strax gribes an!

Lisette. Lucile. Dorval.

Men hvordan?

Erispin.

R e c i t a t i v.

Lad mig for alting raade!
 Griff Mod! min Plan er kiæk!
 Geronte! bed om Naabe!
 Du holdes Skal for Giæk!

C a n t o.

Mig til Mentor De maae tage;
 I mit Fodspoer De Skal gaae,
 Utaalmodighed forjage,
 See hvad Udfald alt kan faae.

Lisette. Lucile.
 Dorval.

Dine Raad vi Skal mod-
 tage;
 Og Dit Fied vi følge
 maae,
 Utaalmodighed forjage,
 See hvad Udfald alt vil
 faae.

Erispin.

Mine Raad De maae
 modtage;
 I mit Fied De Skulle
 gaae,
 Utaalmodighed forjage,
 See hvad Udfald alt
 vil faae.

Erispin.

Rom, Herre! lad os nu gaae og arbeide paa
 Planen.

Lucile.

Men giv os dog først noget Haab!

Lisette.

Et Ord i det mindste!

Dorval.

Ja, et Ord! et Ord!

Crispin.

Et Ord! et Ord! — Jeg smedder et Brev sammen; — der har De Ord nok! Dersom jeg ikke giver Dem i Morgen den Dag, Herre, saa giver jeg Dem Lov til at kalde mig den største Slynge! —!

Dorval.

Ja, det kan jeg gjerne kalde Dig alligevel.

Crispin.

Det er et Tegn til, at Herren har ingen Leve-
maade. — Men lad os nu komme afsted!

Lucile.

Jeg hører en Vogn —!

Lisette.

O Himmel! mon det skulde være — ?

Crispin.

Yes! — lad os høre efter!

Geronte (udenfor).

Hvad? er her ingen?

Lisette.

Det er Herren! Vi ere ulykkelige!

Dorval.

Hvad skal vi gjøre?

Crispin.

Lad os skjule os!

Dorval.

Jeg smutter ind i Cabinetet! (Han løber ind).

Crispin.

Og jeg under Bordet! (Han skjuler sig).

Lucile.

Jeg skjelver af Angest! — —

Lisette.

Grift Mod, Jomfrue!

Lucile.

Der er han!

Tredie Scene.

Dorval (i Cabinetet). Crispin (under Bordet).

Lisette. Lucile. Geronte.

Geronte.

Hvor ere I henne? Hørde I mig ikke komme?

Lisette.

Vi ventede ikke, at Herren skulde komme saa snart hjem igien.

Geronte (mistænkelig).

Ja, det synes mig nok.

Lucile.

Har De haft god Nytte af Deres Tour, Onkel?

Geronte.

Nei! jeg skulde have mange Penge krævet ind; dette er alt hvad jeg har faaet. (Han lægger nogle Pengeposer paa Bordet). Mine Debitorer ere blevne paa Moden; de betaler ikke mere. Men hvad fattes Jer? I seer mig begge to saa forplumrede ud! kommer jeg kanskee til Uleilighed? hvad?

Lucile.

Hvor kan Onkel troe, at — — ?

(Under denne Scene løfter Trispin Bordet, hvorunder han er skjult, en Smule i Beiret, og kryber lidt efter lidt henimod Døren med det).

Geronte.

Nei, jeg kan da heller ikke troe, at I skulde underlaaе Jer at giøre noget i min Gravværelse, da I ikke kunde vide, hvad Øjeblik jeg kom tilbage.

Lisette.

Hvad er det Herren mener? Jeg forstaaer Dem sandelig ikke!

Geronte.

Gior Du sandelig ikke? Jeg mener, at da Lucile er i Selskab med saa fornuftig en Hovmesterinde som Du er, saa har hun vist ikke tænkt paa andet, end den Fornøielse det vilde volde hende at tage imod mig.

Lisette.

Ganske rigtig! Herren har netop giættet det!

Geronte.

Det vidske jeg nok! Lucile tænker slet ikke mere paa den smukke unge Dorval. Gior Du vel?

Lucile (med Hentydning).

Dersom jeg tænker paa ham, min Onkel, saa er det fordi den Tilstand, hvori han nu er, foruroliger mig.

Geronte.

Ja, jeg begriber nok, at han ikke har det, saa
ledes som han vilde have det; men hvis hans Til-
stand er ubehagelig, saa er det hans egen Skyld.

Lisette.

Veed Herren hvor han er?

Geronte.

Ja, jeg veed det meget godt.

Lisette.

Th, det er besynderligt!

Geronte.

Hvad besynderligt er da deri? For Guden!
han er skjult.

Lucile (forstræffet).

Hvad? skjult?!

Geronte.

Ja, ja, skjult! Naar man har en heel Flok
Creditorer i Hælene paa sig, saa maae man vel sag-
tens krybe i Skjul, for at slippe for at blive slæbet i
Glutteriet!

Lisette (smilende).

Ah! ja, see nu forstaaer jeg Herren! (sagte).
O, Din gamle Siæl!

Geronte.

Har I kanske seet ham, hvad?

(Under de foregaaende Replikker har Dorval adskillige Gange aabnet Cabinetsdøren, for at faae Leilighed til at smutte ud).

Lucile.

Jeg vil være ganske oprigtig, Onkel; jeg har seet ham.

Geronte.

Hvad? har han vovet paa at komme her?

Lisette.

Han vilde tale med Herren om sit Huus.

Geronte.

Samtykker han da nu i at sælge mig det?

Lisette (med Hentydning).

Jeg skal sige Dem: han har aldrig været i en værre Forlegenhed, end han nu er.

Geronte.

Lad ham redde sig ud af den!

Lisette (som før).

Det søger han rigtig nok; thi jo længer den varer, jo større bliver den.

Geronte (med Glæde).

Nu vel! saa ud af Huset med ham!

(I dette Øyeblik smutter Dorval ud af Cabinettet, og løber over Theatret hen mod Udgangen; Lucile seer stedse hen til ham).

Lisette (som før).

Det er just det han vil! — Saa Herren har da saa stor Lyst til hans Huus?

Geronte.

Ja, jeg vil nok have hans Huus, men ikke ham selv. — Og hvad gjorde Dorval saa siden?

Lucile (seer hemmelig hen til Dorval).

Hvad han gjorde, Onkel? (Dorval smutter ud).
Han gik sin Vej.

Geronte.

Ha! ha! ja, han vilde dog nok just ikke gierne have, at jeg skulde treffe ham hos Dig. Saae nogen ham gaae ud herfra?

Lisette (med Fiinhed).

Nei, Herre, ingen saa ham — undtagen vi!

Geronte.

Det var vel, for saadanne Besøggelser kunde let bringe Jer i et meget slet Rygte.

(Her er det først, at Crispin begynder at krybe hen mod Døren med Bordet paa Ryggen, thi hvergang han før har prøvet derpaa, maae han standse, da Geronte seer hen mod Bordet).

Lucile.

Jør tillod De mig dog, at ansee Dorval som den Mand, der engang skulde gjøre mig lykkelig.

Geronte.

Ja, det var i forrige Tider! dengang var hans Fader her, og han var dog nødt til at leve ordentlig. Men siden blev han til en Svirebroder; han tænkte: „min Fader er ovre i Ostindien; han fortjener Penge, som Græs, og sender Guld og grønne Skove hjem til mig. Nu kan jeg gierne svire og sværme lige, saa meget som jeg vil; jeg staaer aldrig til at trænge!“ — og derpaa gik det arme Levnet an! Han spille og flankeede og gjæstererede fra Morgen til Aftens Ende! Pengene fik Fødder at gaae paa. (Da Crispin kryber afsted med Bordet, falder en af Pengeposerne paa Gulvet; Geronte vender sig hastig

om og siger til Lisette): Hvad er det? hvorfor flytter Du Bordet?

Lisette.

Jeg, Herre?

Geronte.

Ja, ret Du! Hvem har bedet Dig om at sætte det derhen?

Lisette.

Jeg — jeg vilde forvare Herrens Penge.

Geronte.

Hvor Du er tjenstagtig! Og for at forvare dem skulde Du flytte Bordet hen til Døren?

Lisette.

Det skedte i al Ustyrbighed, Herre!

Geronte.

Ja, jeg troer det nok! — Bær disse Poser ind i Cabinettet.

Lisette.

I hvilken?

Geronte.

I det. — (Lisette bærer Pengene ind og kommer tilbage). Hvilket Indfald! — At flytte Bordet tæt hen ved Døren! — (Geronte tager fat i

Kantten af Bordet, men vender bestandig Ryggen til det, imedens han trækker det hen, hvor det før stod. Teppet glider altsaa over Crispin, og han bliver siddende paa Hug tilbage, og smutter ud, uden at sees af Geronte).

Lucile (sagte).

Ah! nu ere de ude!

Geronte (sagte).

Her maae stikke en Hemmelighed under! — Bordet der — og de vare saa forlegne! — (med Eftertryk). Hør, Lisette, jeg forbyder Dig at lade Dorval, eller nogen fra ham, komme her. Dersom han kommer her angaaende Huuskiebet, saa siig til ham, at han skal tale med mig selv. Jeg haaber, at Du lystrer, thi ellers jager jeg Dig paa Porten! Gaae!

Lisette.

Naa, der kan man see! Herren bliver vred, fordi han ikke kan finde os skyldige i nogenting.

Geronte.

Gaae, og anstil Dine Betragtninger udenfor!

Lisette.

Ja, ja! jeg har en god Samvittighed! Jeg er ligesaa uskyldig som Jomfruen. (Hun gaaer).

Fjerde Scene.

Geronte. Lucile.

Geronte.

Af Dig, Lucile, kan jeg vente mig en bedre
Opførsel og mere Lydighed. Jeg befaler Dig at
skrive til Dorval; lad ham vide, at han maae slet
ikke giøre sig Haab om at faae Din Haand; forbyd
ham at tænke paa Dig, og siig ham, at han maae
aldrig mere komme for Dine Dine!

Lucile.

Onkel, de Udtryk ere meget haarde!

Geronte.

Du skal bryde med ham jo før jo heller! Jeg
befaler Dig at skrive ham til i de strengeste, i de aller-
haardeste Udtryk Du kan finde! Jeg maae tiere ud
igien; naar jeg kommer tilbage vil jeg see Dit Brev;
jeg skal selv besørge det bragt til Monsieur Snuus-
hanen.

Lucile.

Men —

Geronte.

Der hjælper ingen Snak! giør som jeg siger!
(Han lukker Cabinettet, hvor Pengene bleve bragte ind).

Lucile.

Jeg skal adlyde Dem, min Onkel.

Geronte.

Ja, det haaber jeg ogsaa! (sagte). Jeg lister mig strax tilbage igien og passer paa! (høyt). Husk paa, at jeg besidder den Konst at kunne giætte rub og stub, og enten jeg er ude eller hiemme, saa veed jeg alt hvad her bliver gjort. Farvel saalænge! (sagte). O, mit lille Righul er Guld værd! dersom hver en Egtemand brugde den Forsigtighed, saa var der ikke saa vidtløstigt et Svogerskab i Byen, som der er! he! he! he! (han gaaer).

Femte Scene.

Lucile (allene).

Ja, jeg skal skrive det forhadte Brev; men intet i Verden er i stand til at rive mig løs fra ham, som jeg elsker! — Jeg elskede ham, da han var riig og lykkelig, — skulde jeg da forlade ham, nu da han er fattig og ulykkelig? — Jeg skal skrive ham til, men han skal ogsaa faae at vide, at det er kun Tvang og Tyrannie, der har ledet min Pen, og at

den var langt fra at være enig med mit Hierte! O,
jeg føler det! Kierlighed kan ikke dølges!

R o m a n c e.

1ste Vers.

En Tanke blot bestandig nære,
Kun see sit Alt i Hiertets Held,
Og ved sin Sorg lykfsallig være,
Med himmelsk Fryd at blive Træl;
Saaledes paa hver Tid den samme
Fra Morgnens lys til Nattens Fred
Er Virkningen af Amors Flamme: —
Og denne Qual er Kierlighed!

2det Vers.

At føle hvor hver Afsted saarer,
Og sende Suk til næste Dag;
At sees igien med Glædens Taarer,
Og kielve ved hvert Aandedrag;
Snart haabe trygt og snart forsage,
See Glæden gaae i Smertens Fied;
Hvis det er Qual, — hvo vil da klage?
Den søde Qual er Kierlighed!

Siette Scene.

Lucile. Lisette.

Lisette.

Jomfrue, jeg vil vædde med Dem, at Hr. Geronte kommer strax hjem igjen!

Lucile.

Hvoraf veed Du det?

Lisette.

Forði han har Mistanke; han kommer ganske sikkert op ad Bagtrappen, og stiller sig paa Luur derinde i Cabinetet.

Lucile.

Saa lad os da gaae herfra, Lisette.

Lisette.

O, det er jo tiids nok, naar vi hører ham stifte Reglen i Laasen!

Lucile.

Hvad siger Du om Crispins Galskaber?

Lisette.

Galskaber, Jomfrue? nei, forlad mig, det er en ypperlig Plan! Hr. Geronte skal give sex

Gange saameget for Dorvals Huus som det er
værdt.

Lucile.

Dorval er ikke istand til at ville slutte saadant et Kiøb!

Lisette.

Det veed jeg nok, Jomfrue! Han vil jo ogsaa blot benytte sig af denne List, for at faae Hr. Geronte til at samtykke i Deres Givtermaal.

Lucile.

Troer Du virkelig, Lisette, at dette Givtermaal kan giøre mig ulpffelig?

Lisette.

O, Jomfrue! den Betragtning kommer meget for sildig! naar Hiertet først er fanget, hvad nytter al vores Klogskab os saa?

D u e t.

Lisette.

Omsonst vil Hiertet sig forsvare,
Thi Elfsøes Gud er frygtelig;
Han tvinger os at lyde sig;
Vi paa et Bink er i hans Snare!

Man modstaae vil — undvige ham —
 Men, tomme Haab! af, Du bedrager!
 Saasnart han Hiertet ret indtager
 Man anseer Doerlæg for Skam!

Lucile.

Jeg Amor vil til Herre have!
 Jeg hylder Dig, Du blide Gud!
 Thi Himlens Held er i Dit Bud,
 Og lykkelig Du gior Din Slave! —
 Først kæmpe vi for Kionnets Hæder;

Lisette.

Og sige Nei til Hiertets Ja!

Lucile.

Men siden Seiren vi tilstæder;

Lisette.

Og vor Triumph er sikker da! —
 Forgieves Hiertet sig forsvarer;

Lucile.

Thi Elfskovs Gud er frygtelig;

Lisette.

Han tvinger os at lyde sig;

Begge.

Vi paa et Bink er i hans Snarer!

Lucile.

Jeg hører nogen! — det er min Onkel! lad os gaae, Lisette! (de gaae).

Syvende Scene.

Geronte (alene).

De ere her ikke; saameget desto bedre! De tænker, at jeg bliver længe ude, og at den hellige Grav er vel forvaret! Nu kan jeg faae at vide, hvorledes de lystrer mine Befalinger. Jeg er vis paa, at de giver den forlibte Snuushane et Bink om det slemme Brev han kan vente sig. — Dersom jeg bare kunde faae Fingre paa det banskatte Huus! min Næse har længe fløet efter det. Det er saa næt og saa nydeligt, og hvor jeg er, tænker jeg bestandig paa det! — Hm! jeg haaber dog, at Dorval maae snart komme saa aldeles paa Knæerne, at han nødes til at lade det springe. Naar han først har mistet alt Haab om at torde komme her mere, saa bruger han vist Huset til Paaskud — he! he! he! — og det er just det jeg venter paa! — Jo strengere jeg er i Henseende til

min Broderdatter, jo føveligere bliver han i Henseende til Huset! (der bankes). Uha! der kommer nogen! kanskee det er Elskeren, eller en af hans Drabanter! Kom kun min gode Springsyr! Du kommer tilpas! — (Eisette aabner Døren paa Klem og kigger et Øyeblik ind). Jeg smutter ind ved mit Righul, passer paa, spidser Øren og faaer alleting at vide! — he! he! he! den leer bedst som leer sidst! (Han flyder Lænestolen tilside, og gaaer ind i Cabinettet).

Vattende Scene.

Eisette. Crispin (bliver staaende i Døren, saaledes at Geronte, der staaer paa Luur i Cabinettet, ikke kan see ham).

Eisette (sagte).

Nu er han der! — Lad os nu spille vore Roller! (høyt). Hvem er der? hvem var det, som kaldte paa mig?

Crispin (med forstilt Mæle).

Gomfrue Eisette, jeg skulde hilse saa flittig fra Hr. Crispin; han ønskede gjerne at tale med Dem jo før jo heller, for han har en meget vigtig Sag at

fortælle Dem. (sagte og i sin egen Tone). Er han ved Hullet?

Lisette (sagte).

Sa! (høyt). Siig, at jeg venter ham her. Hr Geronte er ude, og han kommer ikke saasnart hjem igjen.

Crispin (som før).

Sa, men det er en Hemmelighed, Tomsfru Lisette! De maae ikke lade Dem mærke dermed for noget Menneſke!

Lisette.

Godt! godt! lad ham kun komme! jeg venter ham! (Hun smækker Døren haardt i, og taler meget høyt). Altsaa faaer jeg en Hemmelighed at vide! en Hemmelighed! — O, Hemmeligheder, det er en guddommelig Ting! det glæder mig næsten ligesaa meget at høre dem, som at fortælle dem igjen til andre! Det er vist noget, som angaaer Tomsfrue Lucile og Hr. Dorval. Tomsfruen er altfor ſkaansom; hun gjør sig en Samvittighed af at narre sin gamle stygge Formynder. Jeg veed ikke, hvorfor man ſkulde ſkamme sig ved det! Dersom hun vilde følge mine Raad, ſaa ſkulde han gaae med en Bornæſe ſaa lang

som Dagen var! Min Gud! er det ikke bedre at narre en gammel Knurrepotte, som man ikke kan holde af, end bedrøve et smukt ungt Menneſke, som man elſker? (ſagte). Ha! ha! ha! Du gamle Skielm! jeg ſkal lære Dig at ſtaa paa Fuur!

Niende Scene.

Eſette. Crispin (aabner Døren og kommer ind).

Crispin (høyt).

Glæd Dig, min deilige Eſette! glæd Dig!

Eſette.

Hvad er der hændet?

Crispin.

Vores Kyſke er gjort!

Eſette.

Hvad for noget?

Crispin.

Vores Kyſke er gjort, ſiger jeg Dig! Vi ſkal ſvømme i Guld, i Diamanter, i Rarether! Du ſkal blive en fornem Dame og jeg en ſtiffelig Perſon!

Lisette.

Er det muligt!

Crispin.

Hør nu bare — Men det er sandt: den gamle Knapstier skulde dog vel ikke staae paa Luur og høre hvad vi siger?

Lisette.

Nei vidst ikke! Han er ude, og han kan ikke komme hjem, uden at vi hører ham.

Crispin.

Og Din Jomfrue?

Lisette.

Hun er inde i sit Kammer.

Crispin.

Godt! (sagte). Nu maae vi begynde paa Eventyret! (høyt). Seer Du, jeg har opsnappet et Brev til min Herre fra hans Fader —

Lisette.

— Som erovre i Indien?

Crispin.

Ja! — Min Herre har i lang Tid havt den Bane ikke at betale mig min Løn, og da jeg nu havde en

lille Ahnelse om, at der laae en Obligation lydende paa Ihændehaberens i Brevet, — saa brækkede jeg det.

Eisette.

Ah, Din Strif!

Crispin.

Du har Uret, Eisette! Jeg har Penge tilgode, og faaer ingen; altsaa har jeg jo lovlig Ret til at gjøre Beslag paa Bedkommendes Gods og Løsøre; hvad er det jeg har tilgode? — det er Penge! — Hvad er en Obligation lydende paa Ihændehaberens? — Penge! — Pengene ere altsaa min lovlige Eyendom, og man kan tage sin lovlige Eyendom hvor man finder den!

Eisette.

Ja, Du har fuldkommen Ret, Crispin! Der kan man dog see, hvad det er at kunne fortolke Retfærdigheden! — Sandt Du da Obligationen?

Crispin.

Ah, jeg fandt det, der var hundrede Gange bedre end Obligationen! — Wie lidt, min søde Glut! — nu skal Du strax faae at høre, hvad der

staaer i dette beilige Brev! (Han tager et Brev op afommen).

Eisette.

O, hvor det seer guult ud!

Crispin.

Ja, det kommer ogsaa langveis fra, skal Du vide. — Hør nu vel efter! Det er Papa, som skriver: (han læser): „Min fiere Søn! Det var mit „faste Forsæt at reise over til Europa med den Formue, som jeg har sanket mig her i Landet; men — „Mennesket spaaer og Gud raader! — jeg er pludselig faldet i en svær Sygdom, som vil giøre Ende „paa mit Liv. — “

Eisette.

O, den stakkels Mand!

Crispin.

Å ja, Eisette! hvad skal man sige! vi skal jo alle den Vey! — (han læser igien, langsomt og med Estertræk): „Dengang jeg maatte forlade Dig, „for at reise herover, forbød jeg Dig udtrykkelig at „sælge det Huus, som jeg havde beboet, og til Grund „for mit Forbud, angav jeg den Kjerlighed, som „jeg havde for det Tag, hvorunder mine Forsædre

„havde hvilet; men jeg havde en vigtigere Bevæg-
 „grund, hvorfor jeg saa strengelig forbød Dig at
 „sælge dette Huus:“ —

Lisette (forstilt).

Væs dog noget hurtigere, Crispin! det gaaer
 saa langsomt!

Crispin (som før):

— „Vilb, min kjære gode Søn, at i de 20
 „Aar jeg har ført en lykkelig og blomstrende Handel,
 „har jeg erhvervet mig en meget betydelig Formue;
 „jeg har sat den altsammen i Diamanter og andre
 „kostbare Edelstene. —“

Lisette.

O, min Gud! Diamanter!

Crispin (bliver ved som før):

— „Og andre kostbare Edelstene, da disse
 „altid beholder deres Værdie og lettelig kan stieles
 „eller flyttes i paakommende ulykkelige Tilfælde. Du
 „er ung og hengiven til Udselshed, min Søn; jeg
 „har derfor inde sluttet alle disse Rigdomme i et Jern-
 „skrin, og gravet det ned i Kielderen, som er under
 „den store Sal. Gaae derned, min kjære Søn —“

Lisette.

O! den velsignede Mand!

Crispin (bliver ved som før):

„— Min kiere Søn, og grav ser Fod fra
„Døren paa høyre Haand tæt ved Muren. Vær=
„dien af denne Skat beløber sig til mere end to hun=
„drede tusende Rigsdaler. —“

Lisette.

To hundrede tusende Rigsdaler! O, den
søde velsignede Mand!

Crispin (bliver ved):

„Gjør nu et godt Brug af denne Rigdom; og
„jeg beder til Gud, at han tilligemed den vil skænke
„Dig Heldbred, et fornøyet Sind — etcetera, etce=
„tera.“ — Da Resten ikke indeholder andet end den
døende Mands Afsked, og vi nu ikke har Tid til at
græde, saa vil jeg skaaene Dig for at høre det.

Lisette.

O, Crispin! Crispin! hvilken Lykke!

Crispin.

Lykke? ja, for os, Lisette!

Lisette.

Hvad? Kunde Du have Hierte til at tage denne Skat?

Crispin.

Ja, baade Mod og Hierte, det kan Du troe!

Lisette.

Men det er jo at stiele!

Crispin.

Ja, dersom det var en Bagatel! men naar man tager to hundrede tusende Rigsdaler, saa hedder det ikke mere at stiele.

B i s e.

1ste Vers.

Det hedder en Acquisition!

Seg viser jeg min Profession

Fra Grunden har studeret!

Det Land, hvor man et fligt Talent

Med haanligt Blik har Ryggen vendt,

Maae være upoleret.

Lisette.

Ja, da er jeg dog vis paa, at dersom Hr. Geronte, for Exempel, skulde gjøre Dit Skilberi, saa blev Du baade fordømt — og misundt!

Crispin.

2det Vers.

At den, hvis Liv var Svig og List,
 Til Slutning bliver Moralist,
 Den Dosis er for bitter!
 Strax falder Fabelen mig ind
 Om Ufelet i Lovens Skind:
 thi Dreene fremtitter!

3die Vers.

Man Bankerot i hvert et Land
 So hyppig spiller; Verden man
 Dog ikke kan omstøbe!
 Hvad nytter det at raabe: „Stop!“ —
 Smaasjelmene man hænger op;
 De store laer man løbe.

Lisette.

Saa, snak for Din Uffe! Det er og bliver dog
 altid et Sjelmstykke!

Crispin.

Hør, Lisette: dersom Du nu fandt en Ring
 paa Gaden, og ingen krævede den tilbage; — saa
 beholdt Du den; gjorde Du ikke?

Lisette.

So; saa var det min.

Crispin.

Nu vel! denne Skat har vi fundet, og da min Herre ikke vil fordre den tilbage — siden han ikke veed, at den er til — saa hører den jo os til med Lov og Ret!

Lisette.

Det er besynderligt! Jeg havde troet, at det var et Skielmsstykke.

Crispin.

Ja, saaledes raisonnerer enfoldige Menneſker ogsaa, men vi og vore Lige har jaget alle Fordomme Fanden i Bold!

Lisette.

Nu — siden det intet Skielmsstykke er — ih! Saa lad os gjøre Lykke!

Crispin.

Seer Du nu, Lisette: i Aften, naar Din gamle Argus har lagt sig, og Lucile sover, saa maae Du liste Dig ud herfra, og komme ind til mig. Min Herre skal paa Bal, saa vi bliver ganske allene. Vi gaaer ned i Kielderen og graver alle Diamanterne op af Jorden; jeg besørger Heste og Bogn, og saa hup! afsted! alt hvad Ræmmer og Tøi kan holde, indtil vi ere i Sikkerhed med vor Skat!

Lisette.

O, Crispin! hvor vi skal elske hinanden!

Crispin.

Og hvor vi skal holde af Pengene!

Lisette.

Men hvad vil der blive af Din Herre?

Crispin.

hm! naar han er i Bund og Grund ødelagt, — saa vil jeg gjøre ham til min Forvalter.

Lisette.

Det er ret, Crispin; Du har et enegodt Hierte!

Crispin.

Og Din Herre—?

Lisette (afbrøder ham).

Han mister mig, og bliver ved at være den samme gamle Skielm, som han er! (sagte).
Ha! ha! ha!

Crispin (sagte).

Ha! ha! ha! (høyt). Men han kunde let komme; jeg vil gaae min Vey. Kloffen tolv venter jeg Dig, Lisette.

Lisette.

Du kan være vis paa, at jeg kommer.

Crispin.

Men taus!

Lisette.

Vær Du kun ganske rolig! Med to hundrede tusende Rigsdaler kan man nok binde Munden paa Folk. Farvel, min ærlige Dreng!

Crispin.

Farvel, min søde, guddommelige Glut! Jeg flyver fra Dine Arme lige hen i Fortunas Favn! Lykken maae gjøre os begge to til sine Kieledægger — (med Hentydning) baade for det vi allerede har gjort og for det vi har i Sinde at gjøre: vi tager Tofferne ved Næsen, og tiener Kierlighed og Honnetteteten! Farvel! (han gaaer).

Tiende Scene.

Lisette (allene).

O, hvor denne Dag vil blive mig lang! I Nat Klokkeren tolv bliver jeg til en fornem Dame! O, hvilken Glæde! jeg tager Afsked med Kammerpige-Faget, og kan pynte mig frø

Morgen til Aften! (sagte). Nu har vi ham i
Garnet!

A r i a.

Farvel, Martons! Godnat, Perniller!
En Kammerpige meer jeg spiller!
Jeg vælger nu et andet Fag,
Dg lever høyt den hele Dag!
O, hvor jeg da skal brillere!

(sagte). Han passer paa! (høyt). -- og coquettere!

(sagte). Han hører alt! (høyt). -- En Elskerhær
Omringer mig, hvor jeg end er!

Ved Rigdoms Magt,

Ved Glands og Pragt

Soubrette-Navnet skal forsvinde!

Ved Fløyters Klang

Dg Dans og Sang

Mit glade Liv skal stedse rinde!

Martons og Perniller! herfra jeg mig stielser;

I seer mig en meer! — Hr. Geronte, god Nat!

Herefter jeg svæver i Guld og Juveler!

Dg favner Crispin og forøder hans Skat!

(Hun løber seende ud).

Ellevte Scene.

Geronte (lister sig ganske sagte
ud af Cabinetet).

Hvilken Tidende! Det var i en lykkelig Tid
at jeg stillede mig paa Luur! To hundrede tusende
Rigsdaler!! — Ja, nu undrer jeg mig ikke mere
over, at den gamle Dorval aldrig vilde sælge sit
Huus — og at jeg bestandig har haft saadan en
inderlig Hiertenslyst til det: det var en Ahnelse,
en Indskydelse fra Vor Herre! Det var dumt af
mig at støde denne hersens Dorval for Hovedet!
Hvem veed? maaskee havde han dog solgt mig
Huset! — Men skulde det ikke endnu kunde lade sig
practisere? — D! gib det kunde! D! Gud give
det kunde! — Men Lucile og den lumpne Tasse,
den Lisette, sagde jo, at han havde været her,
og selv talt om — men jeg kiender dem! det er
vist en Løgn de har bildt mig ind! — Ak! ak!
dersom jeg kunde faae Kiøbet sluttet, inden Af-
ten! — Om jeg gif Dorval haardt paa Klin-
gen? — For siden han dog alligevel skal miste
Ekatten, er det da ikke meget bedre, at den sal-
der i en skikkelig Mands Hænder, som jeg er,
end at den Kieltring, den Crispin, skulde løbe af

med den? — Ak, hvad det er et Uffkum! hvad det er to Skarns Mennesker! de vil have alle Diamanterne! — Crispin tør ikke sige noget; han har aabnet et Brev — hu! hvilken sort Misgierning! han tager sig nok i Agt for selv at fladdre af Skolen! — To hundrede tusende Rigsdaler! — i luter Diamanter og Edelstene!! — O, det er til at blive gal over! — jeg veed ikke af mig selv at sige! — alle mine Lemmer ryster af puur klar Glæde og Fornøielse!

A r i a.

O, hvilken lyst! — See, hvilke Klynger! —
 Ak! mine Sandser flønten er!
 Det røde Guld! — Bunker og Dyrnger!
 Af Fryd jeg stærblind bliver her!
 Bort med sig Ruus! den intet gavner.
 Jeg hviler paa den fiere Skat! —
 Jeg synes alt jeg har den fat! —
 Jeg er som Croesus glad og riig! —
 Jeg paa Juveler vælter mig!
 Mit Blik dem seer! — min Arm dem favner!
 See der den skønne Diamant! —
 Hift en Rubin! — en Brilliant! —

Og der en glimrende Topas! —
 Her en Smaragd saa klar som Glas! —
 En Sardonx! — En Amethyst!
 Ak! hvilket Vand, hvor klart, hvor lyst!
 En Carneol! — og en Agath!
 Hift en Saphir og en Granat! —
 Samvittighed! jeg gier Dig Fanden!
 Jeg vover alt for denne Skat!
 Langt før end see den hos en Anden,
 Jeg hænger mig! — og saa god Nat!

Tolvte Scene.

Geronte. Lucile (med et Brev
i Haanden).

Lucile.

Ah! er Onkel her?

Geronte.

Ja, den Mand, jeg søgde om, var ikke hjemme,
og saa kom jeg strax tilbage igien.

Lucile (med Siinhed).

Her er det Brev, De befalede mig at skrive til
Dorval. Onkel vil vist blive fornøjet med det, thi
jeg har ikke skaanet ham.

Geronte.

Du har Uret, min fiere Broderdatter! Man maae aldrig sige Folk Uartigheder; her i Verden kan man komme til at behøve alle Menneffers Venfkab!

Lucile.

Men De sagde jo selv — !

Geronte.

Javist gjorde jeg! Jeg talde som Onkel; men Du har ikke samme Ret og Myndighed! Du maae ikke tale i den Tone; det gaaer slet ikke an! — Men lad mig engang see Brevet. — (Han tager det og læser): „Min Herre! Da jeg aldrig kan blive Deres — “ — Du maae aldrig sige aldrig, Lucile! Hvem kan staae inde for Fremtiden?

Lucile.

Men det sagde De selv, min Onkel.

Geronte.

Aldrig! sagde jeg aldrig? ja, det var ikke min Meening! jeg vilde sige nu. — Naar videre! — (han læser igien): „ — aldrig kan blive Deres, saa erklærer jeg — “ — Ney, ney! Saadan taler en Overmand, og ikke en ung Pige! Du maae ikke er-

Flære noget. Naa videre! — (han bliver ved):
 " — saa erklærer jeg herved, at jeg ikke mere vil tage
 imod Deres Besøg — " — Det er grovt, min fiere
 Broderdatter! det er jo at jage Golt paa Døren!

Lucile.

De sagde det selv, min Onkel.

Geronte.

Jeg sagde, at jeg ønskede ikke han skulde være
 under fire Dine med Dig; men naar jeg er hos —
 det er en ganske anden Sag! Naa videre! (han bli-
 ver ved): „ — De maa vide, min Herre, at jeg
 slet ikke elsker Dem — " — Nu lyver Du, min fiere
 Broderdatter! og Du veed jo nok, at jeg hader Usande-
 hed: Satan er Løgnens Fyrste!

Lucile.

Men da De sagde mig, at det var et slet Men-
 neske, en ryggesløs Svirebroder —

Geronte.

Jeg talde som Formynder, og alle dem, som
 understaaer sig at elske vore Myndlinger, kalder vi
 slette Mennesker og ryggesløse Svirebrødre. Men
 naar alt kommer til alt, hvem skader Dorval da vel

ved sine Lyder andre end sig selv? Hans Sager angaaer jo ikke os, og vi har ikke faaet Brev paa at gaae i Rette med ham! — Veed Du hvad, Lucile? lad os rive dette Brev i Stykker! det kunde saa let volde Forargelse! Ney, mit Barn, vi maae hitte paa et mildere og artigere Middel, til at faae det unge Menneſke bragt tilbage til en ordentlig Leve-
maade.

Lucile.

Nu vel, min Onkel! saa istedet for at skrive ham til, vil jeg lade ham ſige, at — —

Geronte.

At han ſkal komme her.

Lucile (haſtig).

Hvad ſiger De! komme her!

Geronte.

Tav iſt; komme her! Endſkiøndt han ikke har faaet Dit Brev, ſaa har Du det dog paa Din Samvittighed, at Du vilde behandle ham paa den Maade.

Lucile.

Det var ikke mig; det var Dem, Onkel!

Geronte.

Ja, ja! maaskee har jeg ogsaa havt Uret, og jeg bør gjøre ham min Undskyldning derfor.

Lucile.

Hvorfor gaaer De da ikke selv ind til ham?

Geronte.

Ney, saa kunde han troe, at jeg kom, fordi jeg var saa meget forhippet paa hans Huus, — og saa struede han vist Prisen i Veiret!

Lucile.

Ah! ja saa!

Geronte.

Det Bedste var, at Du lod ham bede om at komme herind.

Lucile.

Jeg skulde bestille ham til et Stevnemøde? Ney, det er ikke anstændigt!

Geronte (heftig).

Beed Hun vel, Mamsel, at det er altid anstændigt for en Myndling, at gjøre hvad hendes Formynders befaler hende! — Desuden bliver jeg jo tilfætte.

Lucile.

Ah! der troer jeg just han kommer.

Geronte.

En! — allerede?

Lucile.

Ja, Onkel; jeg herde nogen ringe.

Geronte.

Saa? og Du kiender ham paa Ringningen?

Lucile (med Siinhed).

Bliver Onkel nu vred igien?

Geronte.

Nej, nu ikke. Siig til Dorval, at jeg vil tale med ham.

Lucile.

Jeg skal strax seende ham ind til Dem, Onkel.

(hun gaaer).

Trettende Scene.

Geronte (allene).

Ah, altsaa kom Elskeren her uden min Tilladelse? Godt! de narrede mig; jeg skal nok narre dem!

igien! Monsieur Dorval tænker mindst paa, hvor dyrt han skal komme til at betale de Puds, han vil spill: Formynderen! — Jeg maae være snu og polidst, og faae Tingen afgjort jo før jo heller. Om jeg endogsaa gav tredive eller fyrgetyve tusende Rigsdaler for Huset, saa var det endda en ganske god Handel! Ah, det har vi ham!

Fjortende Scene.

Geronte. Dorval.

Geronte (meget venlig).

Velkommen, kære Hr. Nabo! hvorledes besfinder De Dem? Hvor det fornøyer mig at see Dem!

Dorval.

Det er mig en stor Ære, Hr. Geronte!

Geronte (har hentet Stole).

Sæt Dem ned, bedste Ven! vær saa god! tag dog Plads! jeg beder Dem saa meget! Af, jeg har saa mange Ting at sige Dem! Maae jeg tale? —

Dorval.

Med Fornøielse! Deres Modtagelse gjør mig paa min Ære ligesaa glad som forundret.

Geronte.

Forundret, siger De? Iviser De da om mit
Vensteb?

Dorval.

Nej, nu ikke; men — —

Geronte (smilende).

Ja, ja! De er ret et slemt Menneske! Man
seer Dem aldrig mere! De glemmer reent Deres
gamle Venner og — ude af Syn, ude af Hjerter!

Dorval.

Om jeg huster ret, saa har De forbuden mig
Deres Huus.

Geronte.

Hvad for noget? jeg? — naa, hvilken Bag-
vaskelse! — Jeg skulde forbyde min gamle Vens
Søn mit Huus? Vid jeg kun saae Dem saa tit som
jeg onsker! — Men siig mig: hvordan gaaer det
med Deres Affairer?

Dorval.

Kun meget slet.

Geronte.

Ja, Lucile har sagt mig, at De er i saadan en slem Forlegenhed — at! det gior mig saa hiertelig ondt! —

Dorval.

Jeg takker Dem for den Deel De tager i min Stiebn.

Geronte.

Lucile onsker Dem alt Godt, og det samme gior jeg.

Dorval.

Ah, Hr. Geronte, jeg er bleven saa mistroist, at jeg troer aldrig meer end Halvdelen af hvad man siger til mig.

Geronte.

For at De skal troe mig, saa vil jeg hielpe Dem ud af Deres Forlegenhed.

Dorval.

De, min Herre?

Geronte.

Ja, det vil jeg! — Har De nu omsider besluttet at sælge mig Deres Huus?

Dorval.

Det kan jeg ikke, Hr. Geronte. Dersom jeg nogensinde skulde fristes til at sælge det, saa maatte det være, fordi man bød mig saadan en Betaling for det, som jeg aldrig kan haabe at faae.

Geronte.

Man maae altid haabe, bedste Ven! Der er mange brave Folk til i denne Verden. Der er saamæn ingenting, som jeg jo vilde gjøre for at tiene Dem, og jeg var istand — ja, jeg var istand til at give Dem reene tyve tusende Rigsdaler for Deres Huus!

Dorval.

De er alt for god, men jeg kan endda ikke tage imod Deres Tilbud. Naar jeg betaler min Gæld, maatte jeg dog have noget tilovers at leve af.

Geronte.

Men hvormeget vilde De da vel have? lad høre!

Dorval.

Under halvtredsindstyve tusende Rigsdaler er det mig umuligt at slutte Kiebet.

Geronte.

Halvtredssindstyve tusende Rigsdaler! det er jo fire Gange saameget som det er værd!

Dorval (reiser sig).

Det veed jeg nok, Hr. Geronte; derfor bliver det heller ikke solgt. — Jeg har ellers nu i Sinde at reise bort paa nogen Tiid; naar jeg kommer tilbage, saa kan vi jo tales nærmere ved herom.

Geronte.

Naar De kommer tilbage? nej, min bedste Ven! nej! naar jeg har sat mig en Ting i Hovedet, saa maae den stee strax, hvis der skal blive noget af. Nu er mit Hjerter just smeltet, og jeg er oplagt til generøse Handlinger; men jeg kan ikke love for, at jeg er i samme Lune en anden Dag.

Dorval.

Lad os da nu ikke tale mere derom. Jeg takker Dem for Deres gode Hensigt. Deres Tiener, Hr. Geronte! (han vil gaae).

Geronte (holder paa ham).

Saa bliv dog, søde Ven! Jeg elsker Dem høiere, end De skulde troe eller tænke. I Dag har jeg Spendere-Buxerne paa, og jeg tilbyder Dem —

Dorval.

De faaer det ikke ringere end halvtredssindstyve tusende Rigsdaler! Farvel! (han gaaer).

Geronte (løber efter ham).

Dem skal De faae! dem skal De faae! —
Naa, kom nu og siig, at der ingen Hiertevenner er til!

Dorval.

Men, Hr. Geronte, det er et Offer, som — —!

Geronte.

Det sande Venskab kiender ingen Grændser! De samtykker jo altsaa?

Dorval.

Med megen Erkiendtlighed.

Geronte.

Huset bliver jo strax mit?

Dorval.

De kan tage det i Besiddelse hvad Øyeblik De behager.

Geronte.

Vie lidt! jeg vil springe om til Notarius, og bestille —

Dorval.

Contracten, mener De?

Geronte.

Nej, for Hurtigheds Skyld vil jeg blot lade ham opsætte et Par Linier, som vi kan underskrive. De forstaaer mig nok! Jeg kommer strax igien!

Dorval.

Forlad mig, Hr. Geronte! Det var en Skam, om De skulde have Uleilighed at løbe om sigt! Jeg skal nok besørge det, og saa skal jeg tillige bringe Dem Røglerne til Huset.

Geronte.

O, De er altfor artig! — De bliver dog vel ikke for længe borte?

Dorval.

Jeg kommer paa Timen igien. Notariussen boer tæt herved.

Geronte.

Og Røglerne?

Dorval.

Skal De strax faae.

Geronte.

Alting bliver jo lovformeligt?

Dorval.

Det forstaaer sig!

Geronte.

Og fyrgetyve tusende Rigsdaler — var det ikke saa?

Dorval.

Nej, forlad mig! halvtredssindstyve Tusende!

Geronte.

Ah, ja, ja! det er sandt! det er sandt! jeg huskede feil. — Na, jeg venter paa Dem.

Dorval.

Vi sees snart igjen! (han gaaer).

Femtende Scene.

Geronte (allene).

Skatten er min! Saa snart jeg har faaet Neglerne, graver jeg den op, bærer den bort, gemmer den derinde i mit Kabinet, og dersom den Lyr, den Crispin, fører Lisette bort, saa Lykke paa Reisen!

Diamanterne skal de nok lade mig beholde: de gaaer
deres Næse forbi!

B i s e.

1ste Vers.

Man intet mig bebreide kan;
Hver Skrupel smukt maae tie stille!
Thi uden Synd man giøre kan
Hvad andre mod os giøre ville.
Jeg hævner mig og bliver riig,
Det bringer baade Gavn og latter!
Han smidser for min Broderdatter; —
Jeg til hans Penge holder mig!

2det Vers.

Jeg snyder ham; han narrer mig;
Men mellem os jeg Forfiel finder:
Han vist ustadig viser sig;
Min Lyst til Penge aldrig spinder!
Han er som Veiret i April.
Min Broderdatter nu tilbedes;
Men siden han ved hende feedes: —
Jeg stedse Skatten elste vil!

Sextende Scene.

Geronte. Crispin (med et Snippe Nøgler).

Crispin.

Hr. Geronte! Hr. Geronte!

Geronte.

Hvad vil Du? he?

Crispin.

Er det sandt, at De kober min Herres Huus?

Geronte.

Hvad rager det Dig?

Crispin.

Hvorledes? nu da det unge Menneſte er i ſaa
dan en ubehagelig Forfatning, ſaa vil De berøve
ham det ſidſte han har tilbage?

Geronte.

Kommer det kanſkee Dig ved, Gavſtrik?

Crispin.

Hvad? om det kommer mig ved? De tager
vores Huus fra os!

Geronte.

Jeg giver fire Gange ſaa meget for det, ſom
det er værd.

Crispin!

Der skal ikke blive noget af det Riøb!

Geronte.

Og Du bilder Dig ind, at Du skulde kunne forhindre det? det gjør Du!?

Crispin.

Her har jeg alle Nøglerne til Huset.

Geronte.

Og Din Herre har betroet Dig til at bringe mig dem?

Crispin.

Ja, men jeg flyer dem ikke fra mig.

Geronte (sagte).

Den Kieltring vil gaae hen og grave Diamanterne op!

Crispin (sagte).

Jeg maae spille min Rolle saaledes, at han slet ikke tvivler om Skatten!

Geronte.

Har Din Herre befalet Dig at flye mig disse Nøgler?

Crispin.

Ja.

Geronte.

Saa flye mig dem da, og gaae saa Din Bey.

Crispin.

Ney, Tak! endnu har jeg dem, og De faaer dem ikke, førend vi har smaa snakket lidt om et og andet.

Geronte.

Hvad siger Du, Gavev?

Crispin.

Ingen Støi og Allarm! vi ere to om Budet.

Geronte.

Flye mig Nøglerne.

Crispin.

Dersom De ikke vil høre mig, saa — —

Geronte (afbryder ham).

Hold Din Mund!

Crispin.

Dersom De ikke vil — —

Geronte (som før).

Nøglerne! jeg vil ikke høre et Ord!

Crispin.

Dersom De ikke vil høre mig, saa skal dette
Køb ødelægge Dem!

Geronte.

O, min Gud! — Naa, saa tael da! forklar
Dig! — Naa! hvorfor taler Du ikke?

Crispin.

Giv kun Tiid, Hr. Geronte; jeg har ingen
Hast.

Geronte.

O, det Affsum! — Tael, min Ven! tael!

Crispin.

De har jo nylig købt Huset?

Geronte.

Ja! og hvad saa mere?

Crispin.

Hvad saa mere? — Der er en Skat nedgravet.

Geronte.

Ah, Fabel! løgnagtig Gladder!

Crispin.

En umaadelig stor Skat, som min Herre ikke
seeb noget af.

Geronte.

Jo, nu løber vi om! Dersom der var en Skat
stjult, og saadan en Gavstrik, som Du, vidskede det,
saa havde den nok for længe siden været borte!

Erispin.

Aha! taler De i den Tone? Godt! Nu gaaer
jeg paa Timen hen og aabenbarer min Herre alle-
ting; han tager Skatten, lader Dem beholde Huset,
og saa har De gjort et næt Kjøbmandskab. Farvel,
Hr. Geronte! (han vil gaae).

Geronte.

Erispin! Erispin! Ih, men saa hør dog!
Jeg er en stikkelig Mand; man kan jo gierne tales
ved med det Gode! — Saa der er en Skat nedgra-
vet, siger Du?

Erispin.

Ja, det er jeg vis paa!

Geronte.

Siden jeg har betalt Huset meget dyrt, saa
begriber Du selv, Erispin, at hvis der skulde følge
en eller anden lille Fordeel med det, saa er det ikke
mere end billigt, at jeg høfter Nytte deraf.

Crispin.

Ja, det er sandt nok; men for at binde Munden paa mig — saa maae De give mig Halvparten.

Geronte.

Halvparten!? Din Kielstring! Halvparten!?
Din Jødetamp!

Crispin.

Halvparten — ellers gaaer jeg strax hen og fortæller alleting! (han vil gaae).

Geronte.

Bie, bie, bie, Ulykkensfugl! — Min kære Crispin, lad os tales ved med det Gode! — (han bryder løs igien): men Din forbandede Galgenknebel! hvad vil Du giøre med hundrede tusende Rigsdaler?

Crispin.

Ah! altsaa veed De, at Skatten beløber sig til to hundrede tusende Rigsdaler?—

Geronte (sagte).

O! jeg dumme Dievel! jeg veed ikke selv, hvad jeg siger!

Crispin.

Men hvor Pokker har De faaet at vide, at denne Skat — — ?

Geronte.

Din polidste Stielm! altsaa var det for de to hundrede tusende Rigsdalers Skyld, at Du tog Dig saameget af Din Herres Fordeel?

Crispin.

Og altsaa er det for Skattens Skyld, at De betaler Huset saa raisonnabelt?

Geronte.

Veed Du hvad, min Ven? lad os ikke staae her og disputere! Hvad er det værd at tale om Summen? Lad os afgjøre alting i Mindelighed!

Crispin.

Det vil jeg gjerne.

Geronte.

Jeg giver Dig hundrede Rigsdaler.

Crispin.

Farvel, Hr. Geronte!

Geronte.

Jeg giver Dig to hundrede Rigsdaler.

Crispin.

Farvel, Hr. Geronte!

Geronte.

To hundrede Rigsdaler, — og saa mit Vennskab!

Erispin.

Det bliver dog ikke mere end to hundrede Rigsdaler.

Geronte.

Hvad vil Du da have?

Erispin.

Her er mit sidste Ord: vi gaaer sammen hen og graver Skatten op —

Geronte.

Sammen? o, Du behøver ikke at være bange, Erispin! Jeg skal nok gjøre Dig rigtig Rede og Regnskab for alleting.

Erispin.

Vi gaaer derhen sammen, og bærer den derfra sammen! hver af os skal holde i sin Hank af Skrinet.

Geronte.

O, den Judas!

Erispin.

Og af Skatten vil jeg have for min Deel: fyrgetyve tusende Rigsdaler!

Geronte.

O, den Iyv!

Erispin.

Bestem Dem nu! vi kan hvert Øjeblik vente min Herre, og saa siger jeg ham alleting!

Geronte.

Og Du vil have fyrgethye tusende Rigsdaler!?
— Din Blodfuer!

Erispin.

De betænker ikke hvad De siger, Hr. Geronte!
Jeg lader Dem jo faae Skatten for et Smørebød.

Geronte.

For et Smørebød! — O, den Mesterfielm!
— Veed Du, hvormegen Gliid og Møye det koster at fortiene fyrgethye tusende Rigsdaler? — Du er gierrig, Erispin — fy! det er en hæslig Lyde!

Erispin.

Der kommer min Herre! nu vil jeg — —

Geronte.

Siig ingenting! Vi kan jo altid tales ved!

Erispin.

Bestem Dem strax, Hr. Geronte; fyrgethye tusende —

Geronte.

Ind! Lie dog stille, Din Satan! Vi skal nok komme overeens!

Syttende Scene.

Geronte. Dorval. Crispin.

Dorval.

See her er et Document, som kan være gyldigt, saalænge indtil den rigtige Contract er færdig. — Jeg har underskrevet det; vil De nu behage at skrive Deres Navn!

Geronte (tager Pennen).

Lad mig engang see: — „for den Summa halvtreds —

Dorval.

Halvtredssindstyve tusende Rigsdaler.“

Geronte.

Ja, jeg seer det nok! (han lægger Documentet paa Bordet).

Crispin (sagte).

Han skriver ikke under.

Dorval.

Har De nu skrevet under, Hr. Geronte?

Geronte (stedse med Pennen
i Haanden).

Jeg vil til det, jeg vil til det! Det er mig sandelig ret en Glæde, at jeg nu har bragt Deres Sager i Orden.

Crispin (sagte).

Han skriver ikke under.

Dorval.

Har De kanskee Lyst til at gaae ind og besees
Huset?

Geronte.

Ja, stor Lyst, det maae jeg tilstaae; og jo før jo heller! Naar man er paa min Alder vil man gierne skynde sig at tage alting med, og desuden maae man jo dog see, om man ikke har koebt Katten i Sækken.

Dorval.

Min Tiener har ventelig slyet Dem Røglerne?

Geronte (endnu stedse med
Pennen i Haanden).

Nej, endnu har han ikke slyet mig dem.

Dorval (til Crispin).

Hvad? har Du ikke slyet Hr. Geronte Røglerne til Huset?

Crispin.

Nej, Herre; jeg troede, at jeg burde først —

Geronte.

Jeg har rigtig nok forlangt dem af ham, men —

Dorval (med forstilt Brede).

Hvorfor har Du beholdt Nøglerne?

Erispin (til Dorval, medens han skotter hen til Geronte).

Nu skal jeg sige Herren det! Nu skal jeg sige det! Jeg vidsde — —

Geronte (hastig).

Det er nok! det er nok! tie kun stille! — (til Dorval). De skal ikke blive vred paa ham, Hr. Dorval! — det stakkels Menneſte har gjort det i en god Meening; det er ſaadan en ſkikkelig Karl! (ſagte til Erispin). O, Din Kjeltring! nu ſkal Du da ſaae det, ſom Du vil have det!

Dorval.

Der maae ſtikke noget under! Jeg vil endelig vide, hvorfor han har beholdt Nøglerne.

Erispin.

Nu vel da! det er fordi —

Geronte (ſagte).

O! nu ſiger han alleting!!

Erispin.

Det er fordi De ikke begge to havde underſtre-

vet, og man bør ikke afsevere noget førend alleting er i den Orden det skal være!

Dorval (som før)).

Hvad, Knægt! Understaaer Du Dig at have Mistanke til Hr. Gerontes Redelighed? saadan en ærlig, agtværdig Mand! et Mønster paa Dyd! —

Geronte.

Har har Ret! Han veed nok, at Verden vrimsler af Skielmer og Bedragere, og man kan aldrig være for vaersom og forsigtig!

Dorval.

Ja, naar man har med Skielmer at bestille, men De, Hr. Geronte! —

Geronte.

Det er det samme! Hans Mistillid til mig er et Beviis paa hans Iver for Deres Vel, og for at berolige ham, den ærlige Karl — saa — see der har De min Underskrift! (Han skriver under).

Dorval (sagte).

Ah! det lettede!

Crispin (sagte).

Guntus! nu har vi ham!

Dorval.

Velan, Hr. Geronte, jeg vil da tilgive Krabaten, men paa det Vilkaar, at han skal giøre Dem sin Undskyldning for den uværdige Mistanke han har havt.

Geronte.

Lad ham bare flye mig Reglerne, mere forlanger jeg ikke.

Dorval.

Saa gaae da, Monsieur Person, og viis Hr. Geronte ind i Huset.

Geronte.

Flye Du mig Reglerne, Crispin; jeg kan nok finde Bøyn allene.

Crispin (bukker).

O, Hr. Geronte! jeg beder Dem! det er min Pligt at følge med Dem.

Geronte.

O, jeg takker Dig for Din Tienstvillighed! — (sagte). O, det Affsum! — (høyt). Saa lad os da gaae ned ad Bagtrappen; det er den nærmeste Bøyn.

Dorval.

Jeg vil ogsaa have den Ære at recommandere mig! Deres Tiener, Hr. Geronte!

Geronte.

Nu kan vi jo gaae paa eengang! — Du maae gierne følge med Din Herre, Crispin!

Crispin.

Nej, jeg vil nok følge med Dem, Hr. Geronte!

Geronte.

Men det gjør Dig saa megen Uleilighed.

Crispin.

O, jeg beder mangfoldig! det er intet at tale om!

Geronte.

Naa, saa kom da, min kiere Ven! (sagte).
O, gid jeg kunde knække Halsen paa den Hallunk!
(høyt). Farvel, Hr. Dorval! (Geronte og Crispin
gaae ind i Cabinettet og Dorval ud af den almindelige
Indgang).

Aktende Scene.

Dorval (stikker Hovedet ind af Døren og kommer tilbage).

Godt, de ere borte; og jeg gaaer ikke! — Jeg
har ham i Snaren, og naar han mærker, at hans
Gierrighed er bleven bedraget, bliver han nok bedre

at komme tilrette med! Jeg behandler ham honet,
og viser ham den Forskiel der er imellem en Quier og
en Elsker.

Mittende Scene.

Dorval. Lucile. Lisette.

Lucile.

Nu vel, Dorval?

Dorval.

Alting er forbi; de ere inde at rode op i Kieles
deres.

Lisette.

De Stakler! De finder ikke engang Wiin.

Dorval.

Jeg beder Dig om Forladelse: Crispin har
sagt mig, at de virkelig skal finde et Skrin.

Lucile.

Som han selv har sat der?

Dorval.

Det veed jeg ikke; men han har lovet, at vi
skal faae noget at lee af.

Lucile.

Dorval, nu er vor Lykke da sitter!

Dorval.

O, bedste Lucile! jeg er lykkeligere, end De veed af: alt Held strømmer ind til mig paa eengang!

Lucile.

Hvad er der da hændet?

Dorval.

Nu nylig, da jeg var henne hos Notariusfen; fik jeg de glædeligste Tidender: mine forvirrede Omstændigheder kan komme istand igien, og — —

E r z e t.

Lisette (som har lyttet efter, afbryder ham).

Stille! tys! — Han er derinde!

(Hun løber tilbage til Cabinetsdøren).

Lucile.

Hvad? alt nu?

Lisette (kommer atter tilbage).

Det intet var!

Dorval.

Nu De sat paa Skatten har!

Lisette (til Dorval).
 Han Dem ikke her maae finde.

Lucile.
 Stille! tys!

Dorval (til Lisette).
 Hør nye til!

Lucile (til Lisette).
 Kommer de?

Lisette.
 Jeg lytte vil!

Lucile. Dorval. Lisette.
 Hvor mit Hierte tvivlsomt banker!
 Haab og Frygt er i dets Slag!
 Ak! men tusend glade Tanker
 Spaae mig Held paa denne Dag!

Lisette (ved Cabinetsdøren).
 Stille! tys! — Nu Døren knager! —
 Rigtig, ja! — Nu er det dem! —
 De sig liste langsomt frem! —

Lucile (til Dorval).	}	Dorval.
Det er bedst De Flug-		Det er bedst jeg Flug-
ten tager!		ten tager!

Lisette.

Stille! tys! (til Dorval). De bort maage
gaae!

Lucile. Lisette. Dorval.

Værer tause! Passer paa!

(De løbe ind i Luciles Kammer, men lytte efter ved
Døren under den følgende Scene).

Tyvende Scene.

Lucile, Dorval og Lisette (Kiulte). Geronte
og Crispin (komme ind, bærende et jernbeslaet
Skriin, som de holde hver i sin Hant).

Geronte (til Crispin).

Men saa slip dog Skrinet, Din Bengel!

Crispin.

Ney, saadan en Tasse er jeg ikke!

Geronte.

Er Du kanskee bange for, at jeg skulde narre
Dig?

Crispin.

Jeg er af en meget frygtfuld Natur, Hr. Ge-
ronte!

Geronte.

Naa, saa lad os da aabne det! og siden Din
Gierrighed gjør Dig til saadan en Hyrne, saa tag
Din Andeel, Din lumpne Kuægt, og rend ad Hel-
vede til, saa langt bort, at Du aldrig mere kommer
for mine Dine!

Crispin.

Ja, snak De kun! Complimenter bestikker mig
ikke.

Geronte.

Hvor er Nøglen? sige mig den!

Crispin.

De har den jo i Haanden.

Geronte.

Alt ja, det er ogsaa sandt! Det er Din Gnidsk-
hed, Din slette gemene Opførsel, der er Skyld i, at
jeg er som om jeg var forrykt i Hovedet!

Crispin.

O, Glandsen af Diamanterne skaffer Dem nok
Deres Forstand tilbage!

Geronte.

Men dette Striin er forfærdelig let!

Crispin.

Jh, der gaaer vel heller ikke et Skippund Diamanter paa to hundrede tusende Rigsdaler!

Geronte.

Crispin, Nøglen vil ikke gaae om i Laasen; Du kunde gaae ud i Riøffenet og hente mig et Brakkejern! (Han støtter hen til Crispin).

Crispin.

Hm! det behøves ikke; vi faaer det nok op!

Geronte.

O, Din gierrige Dievel! naa, saa skal jeg da ogsaa lukke det op! — See saa! — nu er det oppe! — O! Hille Død og Pine! Jeg er død! det er ganske tomt! — (Lucile, Dorval og Lisette liste sig ud af Cabinettet og blive staaende i Baggrunden).

Crispin.

Hvad siger De?! er det tomt? —

Geronte.

Der er ingenting i det! Ingen Diamanter! ingen Juveler! ingen Topaser og Smaragder! O, Gud forbarme sig! Jeg er forloren! Jeg er en ødelagt Mand!

Erispin.

Vær rolig, Hr. Geronte! vær rolig! her er et Papiir.

Geronte.

O, hvad skal jeg giere med Dit forbandede Papiir! Ikke en eneste Rubin! ikke en eneste lille bitte Diamant! O, jeg døer! de slaar mig ihjel!

Erispin.

Maaskee der staaer skrevet paa dette Papiir hvor Skatten findes.

Geronte.

O, troer Du det, Erispin? — O Himmel! jeg kan — lad mig læse det — jeg kan ikke mere! — lad mig — Stuen løber rundt med mig! — lad mig læse det! (han læser): „En Skat til min Son.“

Erispin.

Naa, sagde jeg det ikke nok! Nahn nu Papiiret, og læs det!

Geronte.

O Gud! mon det skulde være sandt? jeg ryster som et Espeløv! — Her er det! (han læser): „Min

„Kiere Søn! den herligste blandt alle Skatte er den:
 „at kunne undvære Skatte. — Glid, Sparsomhed
 „og et nøysomt Herte ere bedre end Alverdens Dia-
 „manter.“ — — Hey, nu er alt Haab forbi! det
 er ude med mig! (han kaster sig i en Lænestoel).

Lucile (nærmer sig til ham).

Onkel!

Geronte (med Brede).

Lad mig være! — (Lucile springer tilbage).

Lisette (nærmer sig ligeledes).

Hr. Geronte! —

Geronte.

Gaae Fanden i Vold! (Lisette springer tilbage).

Erispin (ligeledes).

Hr. Geronte! —

Geronte (yderst forbittret).

Galgenfugl! Basilisk! Crocodile! Klapper-
 slange! (Erispin springer tilbage).

Dorval (nærmer sig).

Hr. Geronte!

Geronte.

Saa ad Hjelpe til! er De her ogsaa?

Dorval.

Ja, Hr. Geronte! jeg kommer for at lindre
Deres Sorg.

Geronte.

Det er vanskeligt, det!

Dorval.

Ikke endda saa meget vanskeligt. Jeg seer,
at mit Hunds mishager Dem.

Geronte.

O, ganske forfærdelig!

Erispin.

Ja, det er vel dyrt!

Dorval.

Nu vel; jeg er villig til at tage det tilbage
igien, og rive Forfærdelsen i Stykker.

Geronte.

I Stykker, siger De? O, min kiereste, bedste
Dorval! De skænder mig Livet! — i Stykker! i
Stykker!

Dorval.

Ah, men bide et Øyeblik! De veed, at jeg elsker den smukke Lucile; giv mig hendes Haand, saa river vi Forskrivningen i Stykker.

Geronte.

Vil Du, Lucile?

Lucile.

Med Glæde!

Geronte.

Top, Dorval! — Og nu i Stykker! Nu i Stykker!

Dorval.

For en Sikkerheds Styld vil vi bide til Ægteskabs-Contracten er underskrevet, og saa i Stykker!

Geronte (raaber meget høyt ud af Døren):

Spring paa Timen hen og hent Notariussen, og saa i Stykker! i Stykker!

Crispin.

Vi to, Lisette, som ikke har noget at rive i Stykker, lad os foreene vore Hjerter — og vor Formue!

Lisette.

Dg for at blive glade og lykkelige, saa vil vi
altiid tage os i Agt for at staae paa Luur!

Geronte. (med et dybt Suf).

Dg høre Jeres egen Natur!!

Slutnings-Chor.

Dorval og Lucile, Crispin og Lisette.

Himmelsk Held vore Hjerter indtager!
Speg og latter iblandt os skal boe!
Hymens Gud! hver en Fryd Dig ledsager!
Smil velsignende ned til os to!

Geronte (paa samme Tiid).

Gud stee lov! jeg fik Haas paa min Plage!
En paa Luur jeg vil oftere gaae;
Thi saa let man sig selv kan bedrage,
Dg som Nar man til Slutning maae staae!

